

terer ... den lille Salomon, som jeg forleden saae Dem sammen med. Han er en stor Beundrer af Dem. Forresten er Navnet efter min Mening ikke engang rigtig smigrende. Et gammelt Ord siger jo om Lykken, at den er Daarernes Formynder. Og en ærværdig, latinsk Forfatter skrev om Heldet, at det er Fader til Sorgen.“

Per tænkte ved sig selv: ja, trøst du dig! Det er dig vel undt!

„Dersom det ikke lød som et afskyeligt Paradoks,“ — fortsatte den anden — „ville jeg sige, at de Ulykkelige forekommer mig at være de lykkeligste. De har dog den Tilfredsstillelse at kunne skælde ud paa Skæbnen, injuriere Vorherre, kræve Forsynet til Regnskab o. s. v., medens den, der — som man siger — sidder paa Lykkens Skød, kun kan anklage sig selv ved sine indtræffende Uheld.“

„Men hvorfor Uheld?“ bemærkede Per smilende og saae paa Røgen fra sin Cigar.

„Hvorfor?“ sagde Neergaard, gennem hvis Tale der hele Tiden klang en Bitone af Medlidenhed, hvad Per dog ikke havde Øre for. „Jeg tror ikke, De forstaar mig rigtig, Hr. Ingeniør! Jeg mener — trods min Afsky for Paradokser — at selve Heldet er det allerstørste Uheld, der i vore Dage kan ramme noget Menneske, fordi ... ja fordi vi i nihundredeognioghalvfems af tusinde Tilfælde mangler Evnen til at benytte det saadan, at det ikke bliver os mere til Skade end til Gavn. Vi er i vor Tid ikke oplærte til at omgaaes fortroligt med det eventyrlige — det er Sagen. Vi befinder os ved Lykkens Bord som en Bonde ved Kongens Taffel. Naar det kommer til Stykket, foretrækker vi allesammen den hjemlige Vandgrød og vor Mo'ers Pandekager for alle Slaraffenlands Herligheder. — De kender rimeligvis Fortællingen om Svinedrengen, der vinder Prinsessen og det halve Kongerige. Den ender, synes jeg, akkurat der, hvor den begynder at blive interessant, i hvert Fald for voksne Mennesker. Vi skulde have set denne Bondeknold i Fløjel og Brokade gaa omkring og blive bleg og mager af lutter Lykke. Vi skulde se ham ligge i Prinsessens Silkeseng og flæbe af Længsel efter